

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 10.

Tiende Session.

6te Møde.

Onsdagen den 7de October.

(Fortsat.)

Dahl (forts.): Med Hensyn til § 13 har den samme ærede Landstthingsmand yttret, at det ikke forekom ham, at det behøvede at siges, at Intet skal være til Hindrer for, at den Grundeler, hvis Jorder grændse til et Vandløb, afbenytter sammes Vand til Frugtbargjørelse af sin Ager og Eng, naar Tab ikke derved paaføres Andre end dem, der ville benytte Vandet i samme Diemed; det forekommer dog mig, at det er nødvendigt, og jeg skal i al Korthed oplyse, hvorledes Forholdet stiller sig. Jeg maa i saa Henseende gaae noget tilbage i den ældre Lovgivning, og derved kan jeg ogsaa bedst betegne, hvad jeg troer der er tilfaldet ved den Bestemmelse, som indeholdes i § 13. I en af de ældste Lovgivelser, nemlig Valdemar den 2dens jydsk Lov, hedder det, at Ingen maa aflede Vand af den Kende, det fra gammel Tid har havt. Der tales slet ikke om, at Noget derved vilde lide Skade; men jeg troer, at Meningen alligevel er den, at det ikke maa skee, for at Ingen skal lide Skade derved. Det forbydes ganske i Almindelighed. Saa kom Christian den 5tes Lov og sagde: Ingen maa aflede Vand fra det Løb, det fra gammel Tid har havt, medmindre det oplyses, at Ingen derved lider Skade. Saaledes omtrent udtrykker Christian den 5tes Lov det; den siger, at naar Noget vil lede Vandet fra et saadant Løb til dermed at vande sine Marker og Enge, og gjøre saadanne Forandringer i Løbet, saa maa han bevise, at disse ikke geraade Noget

til Skade, og Midlet til at bevise dette er Landvæsenkommisjonen. Naar altsaa Commisjonen siger: Den og den Mand kan ikke aflede Vandet, ikke benytte det til at vande sine Enge med, uden at Andre lide Skade derved, saa vil jeg meget betvivle, at han kan være berettiget til sliq Afbenyttelse. Den ærede Landstthingsmand vil altsaa selv see, at det er aldeles nødvendigt, at dette staaer i Loven, ihvorvel jeg skal indrømme, at det muligt kunde udtrykkes paa en tydeligere Maade. Jeg troer herved at have beviist, at man ikke kan ansee ham berettiget til efter den bestaaende Lovgivning at benytte Vandet, naar Andre ogsaa ville benytte det. Det er som sagt muligt, at det kunde udtrykkes tydeligere, det skal jeg ikke bestemt afgjøre.

Den ærede Landstthingsmand, der lige før mig havde Ordet, yttrede, at han ikke tænkte paa, at store, betydelige Møller skulde exproprieres, men at han tænkte nærmest paa de mindre Møller, de saakaldte Græsmøller. Jeg troer, det er en Misforstaaelse af den ærede Landstthingsmand; thi Græsmøllerne ere netop de, der ingen Vand have om Sommeren, og det er altsaa dem, der gjøre mindst Skade. Naar den ærede Landstthingsmand har yttret, at, som Forholdene stille sig, ville Møllerne ikke have Synderligt at erindre mod Expropriationen af Hensyn til den nye Møllelovgivning, hvorved Møllerne maaskee ikke tabe i Værd, saa forekommer det mig, at selv om det skulde stille sig saaledes for Diebliffet, hvad jeg ikke troer det gjør — jeg troer, at Møller ligesom andre Gjenstande ere stegne i Værdi, navnlig i Henseende til Vandets Benyttelse og den Kraft, der ligger i Vandet, som har en ikke ubetydelig Værdi — vil det være saameget